

actori nemerituoși să ocupe locuri fruntașe în scheme datorită activității lor... ambulatorii.

„Orașul și stagiunea” e deviza lor, atunci când nu au și recorduri personale (două orașe pe stagiune).

Din fericire, cel mai adesea aceștia sînt nu actorii fruntași, nu personalități artistice marcante, ci mai mult „funcționari artistici”, care se lamentează de eternele „persecuții” la care sînt supuși, „bătrîni de viitor”, adeseori piedică în munca unui teatru datorită activității lor „extrascenice” (bîrfe, calomnii, intrigi).

De aceea de multe ori directorul teatrului e de-a dreptul bucuros să acorde transferul solicitantului pentru a scăpa de el. Ba, în același scop, este gata să-i acorde și cele mai calde... recomandări.

Și astfel se adună mormane de cereri, se pun referate, rezoluții, în timp ce petiționarii își pregătesc bagajele. Și acest du-te vino, numai prielnic nu poate fi pentru dezvoltarea teatrelor...

L-am întrebat odată pe un asemenea petiționar, cînd va avea de gînd să înceteze cu mutatul...

Mi-a răspuns simplu: cînd voi fi mutat la București.

Texte... scumpe

Deosebite sînt satisfacțiile pe care le are cel care semnează textul, prezentarea, comperașul unui program de estradă, de muzică ușoară sau circ. În încăpătoarea incintă a cercului, mii de spectatori vin săptămînal pentru a aplauda un gen de spectacol, de mulți considerat ca „favorit”.

Poate într-o stagiune întregă, un text la un teatru de proză nu este auzit de atîția spectatori cîți se perindă, de pildă, pe băncile cercului într-o săptămînă.

E lesne de înțeles că faptul e ispititor... din toate punctele de vedere. Ar fi deci firesc să asistăm la o avalanșă de texte spirituale și spumoase, incisive și satirice.

Și... nimic din toate astea. Parcă s-ar urmări să se legalizeze vechea prejudecată, potrivit căreia un spectacol de circ era din oficiu asimilat cu unul cabotinesc.

Dacă sute de mii de spectatori ascultă versuri de acest fel:

„pleacă fata la Sovata
ca să-și trateze ficata”

înseamnă că foarte puține lucruri s-au schimbat față de vechile numere ale cercului din trecut. Cercul sovietic ne-a dat o ade-vărată lecție de ce înseamnă „umor de arenă”. Nimeni nu va pretinde acestui umor subtilități rafinate, paradoxe și aforisme, ci doar suculența și decența genului respectiv.

Oare n-avem autori care ar putea înno-bila acest gen? Cu zecile. Dar... am fost lămuriți de către cineva din conducerea cercului că «actorii chemați să joace la circ pun condiția ca tot ei să fie și autorii textelor. Asta pentru ca... să-și completeze financiar „drepturile»». Vorba unuia dintre ei „ce nu face omul pentru o bucată de Chevrolet sau IFA...” Chiar și texte.

Această lipsă de curaj de a refuza textele ieftine și vulgare ale unor actori textieri nu este potrivită cu o „școală a curajului”, cum i se mai zice cercului. E politica unei minime rezistențe dublată de desconsiderarea publicului.

Existența unor texte spirituale ar putea avantaja chiar și actori-netextieri și pe deasupra lipsiți de „prestigiul” unor vehicule cu patru roți. Cu texte spirituale s-ar putea porni la drum. Începutul e greu. Dar Cercul de Stat trebuie să-l facă. Pentru că în cazul textelor pe care ni le-a prezentat pînă acum se schimbă „zicala”: scump dar... nu face!

R. S.

Pe marginea unui volum pentru copii...

Uneori, copiii se bucură de „privilegiul” după care ar tinji și cei maturi. Mi-am spus aceasta văzînd condițiile tehnico-grafice în care a apărut volumul *Cinci piese pentru teatru de păpuși*¹.

E un volum util și pentru micii lectori dar și pentru specialiști sau echipele amatoare, căci textele sînt însoțite de comentarii tehnice și regizorale competente, de indicații privind modalitatea de construcție a păpușilor. Copiii în cazul cînd nu vor deveni spectatorii pieselor publicate, se vor amuza în egală măsură devenind lectorii lor.

Cartea cuprinde cîteva piese originale, ca: *Bursucel învață carte*, piesă în versuri

¹ Editura Tineretului